Dokonale mrazivý
akční thriler
L. A.
LARKIN
ŽÍZEŇ
KLOKAN

edice

Copyright © L. A. Larkin 2012
Translation © Blažena Kukulišová, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THIRST
vydaného v roce 2012 nakladatelstvím Murdoch Books /
Pier 9
přeložila Blažena Kukulišová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Design obálky Murdoch Books / Pier 9
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-413-7

Ženám a mužům, kteří pracují na Antarktidě.

Satelitní snímek antarktického ledovce Pine Island (známého jako PIG) a zálivu v Amundsenově moři částečně zaneseného mořským ledem

Snímek: T. Scambos, J. Bohlander a B. Raup, 1996. *Images of Antarctic ice shelves,* získaný 16. února 2012. Boulder, Colorado, USA: National Snow and Ice Data Center. Digitální média. http://nsidc.org/data/iceshelves_images. Úprava pokryvu: Larkin, M.

ZBÝVÁ 5 DNÍ, 2 HODINY A 53 MINUTY

5. březen, 9:07 (koordinovaný světový čas UTC-07)
Antarktický ledovec Pine Island, 74° 55′ S, 101° 11′ W

V minus třiceti stupních Celsia pramínek krve na Macových vousech rychle zamrzal.

„Co… co chcete?“ vykoktal natažený vleže na zádech.

Maskovaný útočník neodpověděl. Při potyčce Macovi strhl z hlavy dioptrické ochranné brýle, takže teď Mac viděl muže, který na něj mířil puškou, jako děsivou rozmazanou šmouhu.

Před několika minutami Mac pomáhal Davovi vynést z červených klenutých buněk v tábořе, jimž říkali „jablka“, křehké vědecké přístroje. Po ukončení projektu v trhlině Walgreen zavírali na zimu tábor. Sněžné skútry byly naložené a Mac, ve větru prochladlý, začal podupávat a kroužit pažemi. Počáteční nadšení z toho, že si prohodil směnu s glaciologem Lukem, z něj vyprchávalo. Silný mráz mu pronikal do morku kostí.

Teď mu bušilo srdce a po zádech mu stékal čůrek potu. Surový úder pažbou pušky mu zlomil žebra, dýchání mu působilo učiněná muka. Pár metrů od něj, blíž k trhlině, ležel Dave. Měl zvednuté paže a mířily na něj dvě pušky. Poslední ze čtyř neznámých mužů je sledoval z povzdálí, neozbrojený. Z toho, jak se mu ostatní podřizovali, bylo zřejmé, že je jejich vůdce.

„Kdo jste?“ zeptal se ohromený Mac. Ve vzdálenosti přinejmenším tisícovky kilometrů se žádná jiná terénní pracoviště nevyskytovala a věděl, že nejbližší polární stanice Li Bai je momentálně bez posádky.

Ani tentokrát mu nikdo neodpověděl. Slyšeli ho v tom větru, co se svištivě hnal přes ledovec z hory a foukal mu do tváře bodavé krystalky sněhu?

Vůdce k němu přistoupil. Sehnul se a Mac uviděl ostřeji něco z jeho rysů. Pod vyhrnutou kuklou se ukázaly tenké rty a řídké černé vousy na chlapecké bradě. „Ohlásil jsi naši přítomnost?“

Měl překvapivě hluboký hlas. A ten přízvuk… Americký?

Než Mac stihl odpovědět, tazatel dal pokyn nejbližšímu podřízenému, který Maca kopl do ledvin. Křečovitě se roztřásl a vyzvracel žluč.

„Odpověz. Volali jste na stanici?“ vykřikl muž jako nějaký velitel výcviku.

Mac lapal po dechu a oči mu slzely tak, že sotva rozpoznal na zemi černý obrys své rozbité obousměrné vysílačky. Neměli čas přivolat pomoc. Neznámí muži, oblečení v bílém, byli prakticky neviditelní. Když se tam zničehonic objevili, Mac a Dave jen udiveně zírali. V Antarktidě nebyl důvod domnívat se, že cizí lidé nejsou přátelé, někdo z mezinárodního společenství výzkumníků. Rozhodně nečekali, že budou návštěvníci ozbrojení.

„Ano,“ řekl Mac a doufal, že muž jeho lži uvěří. Volal na stanici Hope podle dohodnutého plánu přesně v devět, před deseti minutami.

Vůdce skupiny se na vysílačku podíval a sklonil se ještě blíž k Macovu obličeji. Měl malé, ale dokonalé zuby, nepřirozeně bělejší než ledovec. Prohlížel si Maca s klinickou precizností. „Nevěřím ti.“ Roztáhl v úsměvu tenké rty, až skoro zmizely. „A jste z té australské stanice Hope?“

Macovi se podařilo zavrtět hlavou, i když přitom jeho tělo skučelo bolestí. Ze všeho nejméně si přál dovést tyhle lidi ke svým přátelům.

„Aha.“

Muž šel k ležícímu Daveovi, sebral mu vysílačku a kopl zajatce do podrážky boty, jako kdyby zkoumal pneumatiky vozu. Dave mu chtěl uštědřit kopanec, ale útočník uskočil stranou a vydal rozkazy v jazyce, kterému Mac nerozuměl. Dva útočníci Daveovi přiklekli paže, každý na jedné straně.

Byl mladý a zdatný, bojoval. „Pusťte mě, vy hajzlové!“

„Volali jste na stanici Hope?“ křikl vůdce na Maca.

Jeden z útočníků – rozložitý a krátkonohý jako buldok – Daveovi stáhl kapuci a odhalil kštici světlých vlasů. Jednal rychle jako člověk zvyklý na boj.

Dave kopal a sníjel se. „Pusťte mě!“ zaječel.

Mac se snažil jít kamarádovi na pomoc, ale muž, který ho střežil, mu přistrčil ústí pušky k obličeji. Statný voják se Daveovi rozkročmo posadil na hruď a dal mu dvě facky. Než se Dave stačil vzpamatovat, útočník mu sevřel hlavu do dlaní a prudce ji otočil doprava. I v kvílení větru bylo neomylně slyšet křupnutí. Dave se už nehýbal.

Mac příliš pozdě vykřikl: „Ne! Ne, nevolali jsme. Probůh, nic jsme neohlásili.“

Po tvářích mu stékaly slzy k vlasům na spáncích a mráz je proměňoval na malinké bílé korálky.

„To už je lepší. Tím váháním jsi svého kámoše připravil o život. Nedělej ze mě blázna.“

Mac, neschopen promluvit, vyděšeně sledoval, jak muži táhnou Davea, dosud v bezpečnostních popruzích, ke kraji trhliny a házejí ho tam. Lana zasvištěla a tři kovová ukotvení zatlučená hluboko do ledu se pod jeho tíhou napjala. Macovi bleskla hlavou představa, jak tam Dave visí. Úděsná loutka.

Pak ho škubnutím postavili na nohy a v žebrech cítil bolest, jako by ho do boku udeřil cepín. Dva muži ho pevně popadli a táhli k trhlině. V Macovi narůstal děs. Trhlina, nahoře široká několik metrů, strmě klesala do čím dál užší hloubky.

Podařilo se mu vyprostit paži, ale vzápětí dostal ránu pažbou pušky mezi lopatky, vyjekl a ochabl. Zíral dolů do svého tyrkysového hrobu. Tváří v tvář blížící se smrti z něj vyprchala všechna bojovnost. Cítil, jak mu vlhnou kalhoty.

„Prosím, nezabíjejte mě,“ škemral. „Panebože, nikomu nic neřeknu.“

„Přísaháš?“

„Ano, přísahám. Neřeknu ani slovo. Prosím, mám ženu a dceru.“

Vůdce mužů vyštěkl instrukce. Muži hodili do trhliny Macovu rozbitou vysílačku a pak začali mlátit kladivy do šroubů v ledu, na nichž dosud spočívala tíha Daveova těla. Jakmile je uvolnili, šrouby prolétly po ledu k propasti a zmizely v hlubinách i s lany a Davem.

„Tragická nehoda. Tento ubožák," řekl vůdce a ukázal na propast, „se tě snažil zachránit. Ukotvení bohužel povolilo. Takové hrdinství."

„Ne, nechci tam dolů!" zakřičel Mac a pokusil se odtáhnout dál od okraje trhliny. „Ne! Nenechejte mě tam umřít!"

Vůdce mu položil na rameno ruku v rukavici. „Příteli, není v tom nic osobního. Vlastně si nejspíš přejeme totéž." Odmlčel se. „Nechci ti ublížit."

Pak Maca pustili. Sotva se udržel na nohách, ale záblesk naděje mu dodal sílu. Vrávoravě se otočil k agresorovi.

„Ale pochop, musíme to udělat," dodal vůdce a dal pokyn svému podřízenému.

Mac po kopanci do břicha odlétl dozadu k okraji trhliny, který se s ním urval. Byl tak omráčený, že ani nekřičel. Jeho tělo se s žuchnutím odrazilo od ledu a padalo do modré prázdnoty.

ZBÝVÁ 5 DNÍ, 2 HODINY A 51 MINUT

5. březen, 9:09 (UTC-07)
Druhá strana ledovce Pine Island

Luke Searle, zavěšený v trhlině na desetimetrovém laně tak ledabyle, jako kdyby seděl na houpačce, zabodl mačky do ledové stěny. Sundal speciální rukavice velikosti XL a přejel prsty po nápadné skvrně. Byla na dotek hladká jako leštěná žula. S pečlivostí brusiče diamantů vyštípl čepelí cepínu

malý kousek ledu. Válel ho mezi teplými prsty. Led pomalu tál a uvolňoval písčitý obsah.

Luke už zkoumal led řadu let a nic takového dosud neviděl. Zabrán do objevu si nevšímal sotva slyšitelného hlasu, který se linul z jeho vysílačky uvázané k hrudi. Nejenže se spustil do neznámé a možná i vratké trhliny, ke všemu byl sám a nenamáhal se oznámit někomu na stanici Hope, kde se nachází.

Ledové stěny nad Lukem zářily mléčně opalizující bělostí. Dole barva přecházela od bleďounkého odstínu safírové modři až k temně titanové. Slunce do těch míst nahlédlo pouze na pár chvil a jen na vrcholu léta. Před Lukem se táhla po ledu vodorovná černá čára tlustá jako paže, podobná lékořicové tyčince. Na otvor pro ústa v jeho kukle a konečky řas se lepily ledové krystalky, mrznoucí vlhkost dechu.

Tohle byl po třech měsících první den, kdy měl Luke volno. Dokončil výzkum rychlejšího tání ledovců a odevzdal zprávu. Jenže s koncem projektu jeho láska k ledu jednoduše neskončila. Antarktida se už brzy ponoří do půlroční tmy a než se tak stane, chtěl prověřit svou teorii, že před dvěma tisícovkami let došlo pod zdejším ledovcem k erupci sopky, po níž led přikryla vrstva popílku, časem pohřbená.

„Maddie… deset… me se?“ ozval se z vysílačky hlas vedoucí stanice, sdělení, z něhož zaslechl jen tu a tam něco. Znělo to naléhavě, mohlo jít o bezodkladnou záležitost. Luke seškrábl trochu zamrzlého popílku do sáčku pro vzorky, hermeticky ho uzavřel a rychle vystoupal nahoru, aby měl lepší příjem.

„Luku, tady je Maddie na kanálu deset. Slyšíme se? Přepínám.“

Vylezl z trhliny a vzdálil se od nepevného okraje. Dosud na všech čtyřech si přiložil vysílačku k ústům. „Maddie, tady je Luke. Slyším tě čistě a zřetelně.“

„Luku, vím, že máš dnes volno, ale Mac má potíže se skútrem a možná potřebuje, abys tam zajel a dal do pořádku. Všechno je naložené v přívěsu, ale zlobí je spojka. Přepínám.“

V malém přezimujícím týmu museli všichni zvládat víc dovedností. Luke měl na stanici mimo jiné funkci opraváře. Podíval se na hodinky: 9:19.

„Nedělej si starosti, Maddie. Zavolám mu, teď hned."

„Díky, Luku. A mimochodem, pomohlo by, kdybychom věděli, kde jsi," dodala s povzdechem.

Za vchodem do stanice Hope byla nástěnka podobná šachovnici a pokrytá malými háčky, na nichž se pohupovaly plastové visačky se jmény členů stanice. Když někdo odcházel nebo se vracel, musel svou visačku otočit. A zapsat do knihy, kam kdo a kdy odchází a kdy se vrátí. Luke nic z toho neudělal.

„Maddie, umím na sebe dát pozor." Luke, jako by chtěl zdůraznit své stanovisko, se napřímil do výšky svých sto devadesáti centimetrů.

„Já vím, že to umíš. Ale potřebuju, abys šel ostatním vzorem."

„Rozumím."

„Luku, tohle bych přes vysílačku řešit neměla, ale už ti někdo pověděl, jak jsi otravný?"

Usmál se. „Ano, třeba ty – už několikrát. Jo, a moje bývalka. A předchozí šéf, ten taky."

„Bezva, aspoň nejsem jediná, koho jako velitelku stanice ignoruješ. Ale musíme tady pracovat jako tým. Končím."

Luke obratně složil slaňovací výstroj, uložil ji do batohu a nasadil si ho na záda. Sundal z nohou mačky, zajistil je a vsunul boty do vázání lyží.

„Macu, tady je Luke na kanálu deset, slyšíš mě? Přepínám." Čekal. „Luke volá Maca, ozvi se, prosím."

Nic. Podíval se na horu na věž pro zesilování signálu v pásmu VKV, podobnou dlouhému žebříku mířícímu k obloze. Měl by určitě dosáhnout k polnímu táboru, zesilovač prodlužoval jeho dosah. Možná ten moula nechal vysílačku v boudě. Zkusil zavolat Davea, ale nikdo se neozýval. Aspoň jeden by ho snad měl slyšet, ne?

Zkusil znovu Maca a teď se aspoň dočkal odpovědi. Jenže tomu stěží rozuměl, protože nastávaly dlouhé odmlky. Vyrozuměl z toho asi tohle: „Mac Lukovi. Slyším tě slabě a přerušovaně. Přepínám."

„Macu, co je se skútrem? Přepínám."

Pauza. „Co… tím chceš říct?"

„Ohlásil jsi, že zlobí spojka. Zase prokluzuje?"

„Ne. Spojka je…" A pak už nic.

„Macu, můžeš to zopakovat?"

„Spojka je O. K."

Luke se zamračil, překvapený. Maddie by ho nežádala, ať to prověří, kdyby to nebylo důležité. „Určitě?"

„Spojka… už funguje." Hlas se ještě pořád ztrácel.

„Rozumím. Ale zní to, jako bys měl hlavu ve škopku vody. Sotva tě slyším. Platí, že se vracíte kolem poledne?"

„Mac Lukovi… poledne."

„Rozumím. Kdybyste měli potíže, volej mi."

„Tak jo. Končím."

Bylo to divné a Luke se rozhodl, že po návratu na stanici Macovi znovu zavolá.

O půl hodiny později Luke na lyžích zastavil. Když sundal kuklu a brýle, ukázaly se modrošedé oči, výrazné klíční kosti a ošlehaná snědá pleť, která moc neodpovídala jeho třiceti rokům. Nepoddajné černé vlasy akutně potřebovaly zástřih.

V posledních pěti měsících byla jeho domovem budova podepřená na ledu šestnácti hydraulickými nohami. Stříbrně kovový plášť stanice Hope se v chudokrevném slunci blyštěl. Z místa, kde Luke stál, stanice vypadala jako kříženec obří stříbřité ryby a lunárního modulu Eagle. Veškeré obytné i pracovní prostory se nacházely pod jednou střechou, ale palivová nádrž, zařízení na recyklaci vody, požární kůlna a satelitní anténa byly od hlavní budovy oddělené.

Stanice stála po jedné straně mohutného ledovce Pine Island, natočená přední stranou k moři – aspoň v létě. Teď na Antarktidě nastal podzim a rozlámaný mořský led se rychle zpevňoval do neproniknutelné bariéry. Za pár dalších týdnů pokryje záliv u Pine Islandu pevný ledový krunýř. Obaloval kontinent natolik, že se v nejhlubší zimě rozloha Antarktidy zdvojnásobila.

Luke zavřel oči. Slyšel jen občasné lupání a praskání, když se led z hory podvolil gravitační síle a sunul se nepostřehnutelně dolů k ledovci. Ticho mu dodávalo energii, cítil mravenčení, jako kdyby se dobíjela každá buňka v těle. Antarktida ho osvěžovala, zvlášť v těch dnech, kdy unikl každodennímu shonu a ruchu života v těsné stanici. Mohl tady myslet úplně jasně.

Vdechl jiskrně mrazivý vzduch a otevřel oči. Opřený o lyžařské hole se s obdivem zahleděl na nekonečnou bílou měsíční krajinu ledovce, zasahujícího hluboko do srdce rozlehlého Západoantarktického ledového příkrovu. Na opačné straně se jako obří jazyk natažený nad vodou a olizující slaný nálev setkával s Amundsenovým mořem.

Poslední zásobovací loď odjela před týdnem a měla se vrátit až v říjnu. Drsňačka Maddie Wildmanová, šéfka stanice, se s posádkou ledoborce loučila sebejistým máváním. Opisovala pažemi široké oblouky a bambulky na její fleecové čepici se přitom pohupovaly. Luke si ale všiml, jak znepokojeně pohlédla na Craiga, nejstaršího člena přezimujícího týmu, než zase nasadila široký úsměv. Craig měl překřížené paže přes svetr ve stylu „je příšerný, ale pletla ho moje paní a já ji miluju“. Nejmladší Tubs byl plný předstírané odvahy – stáhl si kalhoty a z lodi se jako reakce ozvalo zatroubení sirény. Když pak z plavidla zůstala jen šmouha na obzoru, Tubs neobvykle ztichl.

Luke po mnoho let sledoval odplouvání lodi s úlevou. Antarktidu považoval za svůj domov. Jenže od té doby, co se narodil Jason, se k úlevě přidala provinilost – a odnedávna

i zlá předtucha. Šestiletý syn před ním něco tajil. Luke si natáhl kuklu a rozjel se dolů. Cítil nutkavou potřebu synovi zavolat, povídat si s ním. Jenže to vzhledem k časovému posunu muselo několik hodin počkat.

Obratně kličkoval mezi skalnatými výčnělky, až se ocitl na doslech od stanice. Craig zrovna pracoval na střeše chajdy, v níž měli nouzové vybavení pro případ požáru a zásoby pro přežití. Zamával mu z horní příčky žebříku. Měl na stanici funkci tesaře a požárního velitele.

Než k němu Luke dojel, zkřížili mu cestu tři černobílí tučňáci kroužkoví. Se zobáky vpředu sjížděli po břiše mírným svahem k pláži a vůbec si nevšímali toho, že tam Luke je.

„Ahoj," zavolal na Craiga. „Potřebuješ pomoc?"

„Ne, už končím. Ale možná se bude pomoc hodit tobě." Craig ukázal škubnutím hlavy za sebe.

Luke se podíval na stanici, nejistý, o co jde. Všechno vypadalo normálně včetně australské vlajky, která v posledních týdnech zůstala zamrzlá uprostřed třepotavého pohybu.

„Maddie tě chce vidět." Craig slezl ze žebříku, vcelku hbitý na muže, jemuž je přes padesát, a poplácal Luka po rameni. „Hodně štěstí," popřál mu a škodolibě se usmál.

Luke přikývl a šel rychle dál. Ještě než sundal lyže, zaslechl, jak na něj Maddie volá tím svým nakřáplým hlasem. Vždycky to znělo, jako by celou noc překřikovala hudbu v nějakém klubu, ale nic nemohlo být vzdálenější pravdě. Luke v očekávání výtky sevřel trochu pevněji hole. Zamžoural na kovový ochoz podél vyvýšené budovy.

Maddie se opírala o zábradlí a dívala se na něj. Zpod čepice se jí draly vlnité rezavé vlasy a splývaly přes ramena. „Blahopřeju, Luku," řekla. „Za zprávu o dynamickém tání ledu jsi dostal ocenění Seligman Crystal. Jsme na tebe moc pyšní." Usmála se a opatrně scházela po kluzkých schodech.

Luke si strhl z hlavy kuklu. „Vážně?" zeptal se nevěřícně.

„Jo, a právem. Ostatním jsem o tom ještě neřekla – chtěla jsem to nejdřív povědět tobě. Večer bude velká oslava."

„Bezva!“ Luke vyhodil pěst do vzduchu. Nemohl se dočkat, až to poví Jasonovi.

Maddie, vysoká sto sedmdesát dva centimetrů, štíhlá a svalnatá, zaujala nesmlouvavou pózu s pažemi složenými přes hruď, a zadívala se mu zelenýma očima do tváře. „Mluvil jsi s Macem?“

„Jo. Říkal, že už spojka funguje, ale stejně bych tam radši zajel a ověřil to.“

„Nemusíš. Pokud říkal, že je vše v pořádku, věřím mu. Neplýtvejme palivem na zbytečnou cestu.“

Luke váhal, jestli má smysl něco namítat. Už i tak se neshodovali ve spoustě věcí.

„Dobře, ty jsi šéfka,“ odpověděl a pokrčil rameny na znamení, že se podvoluje.

Ale stejně z toho měl divný pocit.

ZBÝVÁ 5 DNÍ, 1 HODINA A 50 MINUT

5. březen, 10:10 (UTC-07)
74° 52′ S, 100° 30′ W

Robert Zhao Sheng považoval Antarktidu za peklo taktak snesitelné jen zásluhou šéfkuchaře a s vidinou miliard, které z téhle hnusné díry vytěží.

Zlehka si otřel ubrouskem ústa a odstrčil nedojedenou snídani: ovesnou kaši hojně posypanou hnědým cukrem. Znechuceně ohrnul ret nad blátivou černou kávou. Jak moc toužil po vejcích *à la florentine* a dvojitém espressu. Kuchař dělal, co mohl, ale po týdnech jídel z mražených polotovarů a varných sáčků Robert skutečně trpěl. Asi jako Robert Falcon Scott, jehož deník četl na iPadu.

Opřel záda do židle a zeširoka se usmál. Až se příběh jeho odvahy a přežití v Antarktidě ocitne na první straně *Wall*

Street Journalu, konkurenti se budou svíjet závistí. Podíval se ve skvěle izolovaném stanu Weatherhaven pro deset osob na videokameru, dosud postavenou na trojnožce. Nahrával chvíle, které vejdou do dějin. Budou je vysílat na všech sítích jako hlavní zprávy.

Zaklonil hlavu. „Ha!“

Ve světě soukromého kapitálu šlo o unikát. Nikdo jiný nebude moci vyprávět o přežití v tak náročných podmínkách, osobním vedení průkopnického projektu, který přinese světu nesmírně cennou surovinu – nemluvě o takové spoustě peněz pro něj, že je nebude schopen utratit. Ale tím se nemusí trápit. Jak se říká, vyhrává ten, kdo má nejvíc, když umírá.

Robert se zachmuřil. Vichr svištící z pohoří Hudson zacloumal stanem a vyrušil ho ze snění. Podíval se na nové platinové hodinky Jean Dunand, jediné na světě. Stály ho bezmála sto tisíc amerických dolarů. Zbývaly čtyři minuty do telefonátu s otcem, generálem Zhao Yunem, spoluinvestorem jeho nápadu. Robert zesílil zvuk Vivaldiho sonáty „Zima“ ze *Čtvera ročních dob*, aby přehlušil otravné kvílení větru.

Zadíval se na kamínka u svých nohou a myslel na časy, kdy z luxusní kanceláře shlížel na džungli hongkongských ulic. Jeho prací ve funkci člena vedení a investičního ředitele Hood Group, soukromé investiční společnosti s celosvětovou působností, bylo hledat příležitosti v chaosu. Zlato ve škváře. S oblibou se zaměřoval na firmy v potížích a nutil je prodat. Nejenže se jednalo o hodně výnosné transakce, pokud se dobře provedly – a Robert si vedl velice dobře –, navíc bylo zábavné sledovat, jak se ti chudáci snaží vykroutit ze sevření. Samozřejmě jednal stylově a s elegancí, i když v zákulisí jeho lidé vyvíjeli nátlak, vydírali nebo zastrašovali – dělali vše nutné pro to, aby si Hood Group udržel reputaci nejlepší soukromé investiční společnosti Orientu.

Tu a tam se ozvalo tiché reptání, že Hood Group zachází příliš daleko, a politici nebo lidé od tisku – mluvčí široké plebejské veřejnosti – je nazývali „supím fondem“. Ale Robert

nebyl obyčejný predátor. Vybudoval nejrozsáhlejší korporátní sbírku umění v celé oblasti, sponzoroval symfonický orchestr, jeho nadace přispívala na řadu záslužných věcí. Takové mecenáše lidé potřebují, i když se nevděčným příjemcům jeho aktivity příčí. Dobročinnost je připomínkou jeho bohatství, moci a především vytříbeného vkusu.

Robert se sám pro sebe usmál. „Vrátil jsem do soukromého kapitálu privátní pojetí," pronesl nahlas, aniž by se staral, jestli ho někdo venku slyší. Rád se chvástal, že se na kapitálu jeho společnosti významnou měrou podílejí jednotlivci – nová a rychle rostoucí třída čínských miliardářů.

Nadešel čas. Robert ztišil hudbu a v duchu si přál, aby mohl umlčet i vítr. Vybavil si přitom, jak při poslední návštěvě Londýna shlédl představení *Krále Leara*, kde starý král běsnil a spílal větru. Pak tu myšlenku vypudil z hlavy. Byl to blázen, neměl se zbavovat svého království. Robert se podíval do zrcadla a učesal si vlasy s pěšinkou ne uprostřed, ale trochu vpravo, ve stylu Clarka Kenta. Vypadal neupraveněji než obvykle, ale usoudil, že působí drsně, jak by velký antarktický průzkumník měl.

Zapojil se vytočením čísla do bezpečné telekonference a kývl hlavou na otcovu podobu vyplňující obrazovku. Přestože bylo v Pekingu po půlnoci, generál měl na sobě pořád ještě zelenou uniformu lidové osvobozenecké armády. Trochu svěsil bradu, aby dal najevo, že syna vidí. Jejich tradiční srdečný pozdrav. Robertova interakce s otcem připomínala strategické tahy při deskové hře go. Jeden druhého se neustále snažil přelstít.

„Tak jsi poprvé nařídil zabíjení. Gratuluju, synu," řekl generál. „Těšilo tě to?"

„Ne, otče, netěšilo. Jejich smrt nebyla nutná. Kapitán Wei udělal chybu." V upnutém termooblečení, těsně obepínajícím Robertovu drobnou postavu, bylo těžké působit impozantně, ale naklonil se k obrazovce, aby ji vyplnil.

Generál vytáhl prošedivělé obočí a zadíval se na syna přes obroučky bifokálních brýlí, posazených na lícních kostech s nateklou kůží. „Pochybuju."

Robert v otcových očích nikdy nezahlédl vroucnost, natož nějakou známku uznání. Generálovi bylo lhostejné, že je Robert ve finančním světě slavný – nebo spíš nechvalně proslulý. Nedbal, že by jeho čisté jmění uhradilo dluh mnoha zemí třetího světa.

„Mí lidé mají přísně nařízeno držet se dál od posádky stanice Hope," odpověděl Robert. „Dva Weiovi vojáci byli u trhliny Fitzgerald. MacNamara a Cox si zřejmě všimli jejich skútrů. Měli je pečlivěji skrýt."

„Podle toho, co jsem slyšel, se ti Australani prohánělí na skútrech dost daleko od jejich tábora u trhliny Walgreen."

Robert jako obvykle nechával ochromenou levou ruku schovanou pod pravačkou. Zesílil stisk, až mu zbělely klouby prstů. „Otče, vím, že Gao Wei byl kdysi pod tvým velením, ale teď se zodpovídá mně. Může mít jen jednoho velitele."

„Pracuje pro Hung Security a pro tu práci jsem ho vybral já," zavrčel generál.

„Hung Security je můj majetek. Kapitán Wei patří mně."

Robertovi žoldáci pocházeli od soukromého dodavatele bezpečnostních a vojenských sil, jedné ze společností, do níž Hood Group investovala. Mnoho z nich včetně kapitána Weie kdysi bojovalo v lidové osvobozenecké armádě a nezapomínali, co pro ně tehdy generál udělal.

„Musím ti připomínat, synu, že jako civilista velíš vojákům, kteří patří k nejlepším na světě, a to jen mou zásluhou? Pokud chci s Weiem mluvit, mluvím s ním."

Robert zaskřípal zuby. „Tohle je *můj* projekt."

„Tohle je válka, Roberte. Nesmíme být odhaleni."

„Je to *obchod*, otče, a rád jednám trochu citlivěji." V žaludku ho tlačila snídaně.

„Museli umřít. Stejně jako ostatní," dodal generál po odmlce.

„Ne. Můžeme jim zablokovat komunikaci. Nebudou moct nikomu nic říct."

„Je ten hacker spolehlivý?"

„Naprosto. Využíval jsem ho mnohokrát. Pracoval pro naši vládu. Pod jménem Oko."

„Oko?"

„Ano, krycí jméno. Dostane se do každého jakkoli bezpečného systému. Několikrát hacknul Pentagon."

„Jak dlouho bude blokování trvat?"

„Maximálně osmnáct hodin."

„To nestačí. Víš, co musíš udělat, a očekávám, že to uděláš." Generál ukončil hovor.

Robert prudce vstal a židle se překotila dozadu. Popadl vysílačku a zařval do ní: „Kapitán Wei. Do mého stanu, hned!"

Wei se brzy objevil, oblečený v bílé bundě a nepromokavých kalhotách. Nezasalutoval, ale stoupl si do pozoru. Byl zavalitý a nevysoký, v obličeji měl nekompromisní, tvrdý výraz. Malé oči se podobaly černým kuličkám. „Pane?" řekl.

„Ti dva hlupáci, co dopustili, aby je Australani uviděli, způsobili spoustu potíží. Snižte jim příděl jídla na polovinu."

„Pane, pokud jim v tomhle mrazu snížíme příděl na polovinu, nebudou mít energii na práci."

„Dva dny poloviční příděl a očekávám, že budou plnit své úkoly. Perfektně. A teď jděte."

Robert zvedl židli a posadil se, připravený na další hovor. Sice trčel v naprostém zapadákově, ale pořád ještě řídil své portfolio. Tentokrát nepotřeboval videokonferenci, místo toho prostřednictvím satelitního telefonu zavolal předsedu největší společnosti na výrobu raket v Asii, toho troubu, co měl tu drzost odmítnout Robertovu nabídku na odkoupení společnosti směřující ke dnu. Jak někdo může nevydělávat na výrobě raket?

„Kdo volá?" ozval se ospalý hlas.

Robert se představil mandarínsky, jazykem, jemuž předseda dával přednost, mohl ale stejně snadno mluvit kantonsky nebo anglicky.

„Co si to dovolujete, volat mi uprostřed noci!“

„Poslouchejte. Odkoupím vaši společnost,“ odpověděl Robert. „Mám peníze a čas. Jsem trpělivý. Ale příště to bude za polovinu toho, co nabízím dnes.“ Z jeho hlasu znělo zřejmé pohrdání.

„Opakuju,“ řekl předseda, „tahle firma není na prodej.“

„Máte potíže. A věřte mi, můžu vám přitížit. Cena vašich akcií se za tři měsíce propadla o třicet procent. Kdoví, jak dlouho s vámi budou mít banky trpělivost. Čas běží. Beztak prodáte.“

Robert se širokým úsměvem ukončil hovor a v duchu si poznamenal, že musí zařídit, aby v novinách něco napsali o členu vedení, který má slabost pro drahé holky na zavolání. Pak zase zesílil Vivaldiho a znovu stočil pozornost ke stanici Hope. Její zbývající obyvatelé měli taky problém. I jim docházel čas.

ZBÝVÁ 5 DNÍ, 1 HODINA A 34 MINUT

5. březen, 10:26 (UTC-07)
Stanice Hope, 75° 10′ S, 102° 3′ W

Luke v laboratoři zjistil, že jeho vzorky mají pozoruhodně podobné chemické složení jako vzorky sopečného popílku z Erebusu, nejaktivnější antarktické sopky. Jenže Erebus je daleko, přes tisíc kilometrů. Plný nadšení se rozhodl, že se zítra do trhliny vrátí se svým terénním asistentem Davem.

Cestou ke skladišti Luke zamířil do svého pokoje. Když se otočil, viděl, že ve dveřích stojí Maddie. „Můžu dál?“ zeptala se.

Bezděky zaťal zuby. Její život na stanici byl předvídatelný jako metronom, kdežto Luke spíš připomínal kapky mořské vody rozfoukané do všech stran. Moc si nerozuměli.

„Jistě.“ Ukázal na židli.

Maddie vešla do pokoje a stočila pohled ke zdi nad postelí. Luke si všiml, že jí po tváři přeběhl ztrápený výraz.

Neměl ve svém pokoji fotky lidí. Jen jednu, svého syna, a tu nechával uloženou v zásuvce. Na zdech visely čtyři kresby pastelkami, každá podepsaná velkými kostrbatými písmeny „Jase“. Na jedné z nich byly dvě jednoduše znázorněné postavy, malý kluk a jeho máma s dlouhými žlutými vlasy. Stáli vedle čtvercového domu s červenou trojúhelníkovou střechou. Na kraji stránky se nacházela další postava, sama ve velkém žlutém kruhu vedle domku ve tvaru iglú, a ostrov obklopovaly modré vlnky. Takhle žije táta, usoudil Jason, protože mu nedošlo, že v Antarktidě nejsou Inuité. Obrázky Lukovi připomněly, že byl Jason neobvykle vyhýbavý, když spolu naposledy mluvili.

„Luku? Jsi v pořádku?“ zeptala se Maddie.

„Jo,“ odpověděl a teď už se na ni soustředil.

„Říkám, že je to úžasná fotka.“ Ukázala na fotografii albatrosa. „Vzpomínám si na něj. Držel se u lodi tři dny.“

Luke vytáhl obočí. „Od ornitoložky to beru jako pochvalu.“

Maddie zastávala několik rolí včetně vedoucí stanice a mikrobioložky, ale v tom málu volného času, co jí zbýval, ji těšilo pozorovat antarktické okřídlence.

„Ornitologie je prostě můj koníček. Poslyš, jestli jsem byla poslední dobou trochu příkrá, omlouvám se. Mám hodně starostí.“

„Kvůli ptačí chřipce?“ zeptal se Luke, trochu uvolněnější. Tím jediným, co je spojovalo, byla láska k ptactvu.

„Jo. Nemůžu uvěřit, že dorazila i na Antarktidu.“ Ometla si z paže nějaké smítko, jako by se snažila zbavit úzkosti.

„Co na to říká Charlie? Víš od něj něco?“

Maddie si podepřela dlaněmi bradu. „Je to zvláštní,“ řekla. „Znám ho řadu let, ale od příjezdu na Whalers Island se chová divně.“

„Možná má pocit, že ti nemůže říkat všechno. Že by tě to rozhodilo.“

„Rozhozená už jsem, Luku. Hnízdí tady sto tisíc tučňáků kroužkových. Dát celý ostrov do karantény je složité. Přece jim nemůžeme bránit v chytání ryb. Musejí jíst, a chřipka se tím šíří."

„A co je divného s Charliem?"

„Jeho poslední mail byl… upjatý, dost formální. A pak už se mi neozval. Neodpovídá na maily."

„Hm, to se mu nepodobá."

„Kéž bych tam mohla jet a nějak pomoct." Whalers Island byl ostrov v Amundsenově moři vzdálený dvacet námořních mil.

„Chceš to zkontrolovat? Vezmu tě tam."

„Mluvíš vážně?" Z jejího hlasu znělo nadšení. Pak zavrtěla hlavou. „Ne, to nejde. Na tyhle kratochvíle nemám čas."

„Šíření té nemoci by mohlo zdecimovat celé populace tučňáků."

„Já vím, ale na ostrov beztak nemůžeme."

„Ne, zůstali bychom na člunu, v bezpečné vzdálenosti. Ale aspoň bys mohla Charlieho vidět a promluvit s ním vysílačkou."

Sledoval, jak nabídku zvažuje. Kdykoli si nebyla jistá, co má odpovědět, stočila vlasy do uzlu a upevnila ho tím, co měla po ruce. Tentokrát si vystačila s tužkou. Luke vždycky žasl, jak je možné, že vlasy znehybní.

„Je to příliš riskantní, Luku. Měla bych hlavně dál řídit stanici." Stoupla si a vykročila ke dveřím. „Ještě jednou k tomu ocenění. Dobrá práce. Většinou mě pekelně štveš, ale jsem na tebe moc pyšná."

Než stihl odpovědět, Maddie odešla. Málem se srazila s Tubsem, který vzápětí vstoupil do pokoje. Jejich kuchař měl kštici světlých kudrlinek, a když se usmíval, dělaly se mu ve tvářích dolíčky. S malou baculatou postavou vypadal jak nezbedný cherubín.

„No ahoj," řekl a zvedl ruku, aby si s Lukem plácli. „To s tou cenou je senzace."

„Jak ses to…?“ Zpráva se jako vždy roznesla rychle. „Díky.“

Tubs, neustále jedoucí na hyperpohon, pokračoval. „Takže se dnes slaví. Chystám hostinu. Velké šťavnaté steaky středně propečené, přesně jak je máš rád.“ Nadšeně mnul baculatýma rukama.

Luke se bezděky zasmál. „Probůh, doufám, že Maddie nebude řečnit.“

„Musí! Tohle je prý bomba. Takže jsi teď boháč?“

Luke, hluboce zamyšlený, neodpovídal.

„Haló? Je tam někdo?“ řekl Tubs. „Dostaneš taky prachy?“

„Jo, ale nebudu je utrácet.“

„Děláš si srandu?“

Luke se vedle kamaráda napřímil, mnohem vyšší než on. „Vyjel by sis lodí?“

ZBÝVÁ 5 DNÍ, 1 HODINA A 1 MINUTA

5. březen, 10:59 (UTC-07)

„Co můžeš vědět o tom, jaké podstupuju riziko?“ ušklíbl se generál. „Ty si jen hraješ s čísly.“

Takto si s ním troufal mluvit jen otec. Robert podrážděně pohupoval nohou dopředu a dozadu a klepal holínkou do provizorní podlahy stanu. Měl chuť praštit do monitoru rámujícího otcův opuchlý obličej. Místo toho se zhluboka nadechl.

„Omyl, otče. Starám se, aby se děly věci – takové, co jiní lidé považují za nemožné – a vydělávám na tom jmění. Mé dobré investice vynášejí tolik peněz, že nevyhnutelné ztráty jsou pouhá cena za obchodování. Mluvíš o riskování, otče? Tak jo, riziko je můj život. Myslíš, že ten člověk v Sydney ohrožuje náš projekt? Ano, musíme tohle nebezpečí eliminovat. Ale další smrt? Proč ho do desátého března jednoduše nepřimět, aby mlčel? Pak už to bude jedno.“

„Synu, ty se soustřeď na úspěch projektu. Pošlu Kinga, ať to vyřeší.“

Robert o Kingovi slyšel: bělošský agent, jehož služeb už otec využil. Rychle mluvil dál.

„Otče, od začátku říkám zcela jasně, že jde o velice riskantní projekt. Nová technologie by mohla selhat, náklady mohou prudce vzrůst, mezinárodní komunita může zastavit naši činnost. Může se zvrtnout všechno možné. Tohle se děje poprvé. Soukromý kapitál je chůze po tenkém ledu. Jen někdo natolik prozíravý a zkušený jako já – někdo s mými konexemi a prostředky – dokázal rozpoznat tento potenciální zlatý důl v Antarktidě. Můžeme spustit úplně nové průmyslové odvětví! Nikdy dřív nebylo této suroviny tak zoufale zapotřebí, dosud nikdo neinvestoval nezbytné miliony, aby se to uskutečnilo. Budeme národní hrdinové.“ Robert nasadil do vychrtlého obličeje triumfální úsměv.

„To je všechno moc hezké,“ odpověděl generál, „ale musíme přitom zbohatnout. Tak moc, abychom byli v bezpečí. Pro tebe je to jen obchodní transakce, jenže já riskuju vlastní život. Jednám za zády strany. Ví to jen hrstka pečlivě vybraných mužů. Kdybych byl prozrazen, budou mě soudit za velezradu.“

„Nervy z ocele, otče.“

„Nepoučuj mě, kancelářská kryso.“ Robert do té doby slyšel z otcova útočného hlasu paniku jen jednou. Zjistil tehdy, že je jeho manželka mrtvá.

„Dávám v sázku svou reputaci, otče. A když jako já spravuješ sto šedesát miliard amerických dolarů, reputace je vším. Díky ní máme čtyři sta milionů, aby se tento projekt uskutečnil.“

„Nedělej mi přednášky, hochu! Čtyři sta milionů je pro tebe v celkovém souhrnu pár drobných.“

„Pravda. Ale podaří se to.“

Robert počkal, až se otcův zahleněný nervózní dech zklidní.

„Tak co uděláš ohledně stanice Hope?“ zavrčel generál.

Fičení větru pro jednou ustalo. Robertův stan podobný dvousetlitrovému sudu rozříznutému napůl a položenému na bok působil až moc tiše, otcův hlas byl příliš hlasitý. „Můj hacker tam sleduje veškerou komunikaci. Ještě nespustili poplach. Je připravený aktivovat rušičku a mám plán jak si poradit se šesti rezidenty."

„Tak ho proveď," zabručel generál. „A dej si pozor na Luka Searlea. Četl jsem jeho složku. Postrádá kázeň a vzdoruje nadřízeným, ale je nezdolný. Byl na Antarktidě sedmkrát, zkušený horolezec, prošel pohoří Karákoram… Přežil třídenní bouři v jeskyni vykopané v ledu."

Robert měl díky svému hackerovi přístup k Searleovým mailům a věnoval mimořádnou pozornost jeho pravidelným hovorům se synem prostřednictvím Skypu. V každé kampani se vždycky snažil rozpoznat slabosti nepřátel. Slabou stránkou Searlea byl jeho syn. Ale to si teď Robert hodlal nechat pro sebe. Pokud plán vyjde, nebude nutné z toho těžit.

„Souhlasím, ale stanici vede Madeline Wildmanová. Je ukázněná, odolná…"

„Pche, ženská! Nebuď směšný. Odstraň je, nebo nařídím kapitánu Weiovi, ať to provede."

Když rozhovor skončil, ozval se z vysílačky Weiův štěkavý hlas. „Kapitán Oates volá velitele Scotta. Smím probudit dítě?"

Byl to Robertův nápad přijmout jména lidí z týmu Roberta Falcona Scotta. Připadalo mu nepravděpodobné, že by jejich hovory prostřednictvím vysílačky někdo zachytil, ale tímto způsobem zůstala jejich totožnost utajena. A taky ho těšilo být spojován s hrdinským Scottem. Weiovo sdělení znamenalo, že je necelý kilometr od stanice Hope a připravený aktivovat rušičku. Kapitána si nikdo nevšimne: bunda s kapucí a zateplené kalhoty, vše bílé, mu skýtaly víc než dostatečnou kamufláž.

„Scott volá Oatese. Povolení uděleno."

Robert si v duchu představoval dřevěnou bedýnku plnou fajnového oblečení a uloženou na stanici Hope. Uvnitř se skrývala vysílačka a rušička satelitního signálu, kterou tam před mnoha měsíci uložil King. Ten taky instaloval keyloggery do tří laptopů určených pro Hope, takže mohl Robert sledovat stisky kláves Searlea, Wildmanové a komunikačního odborníka MacNamary, teď už mrtvého. Blokovací zařízení se podobalo starožitnému mobilu, takzvané „cihle". Místo jedné dlouhé antény mělo hned čtyři. King zvolil bednu s parádními hadříky, protože věděl, že ji nejspíš otevřou až před oslavou zimního slunovratu jednadvacátého června, a tou dobou bude mise jeho zaměstnavatele ukončena.

„Dítě je probuzené, pane," řekl Wei.

Robert se otočil ke svému komunikačnímu expertovi Huang Fengovi. „Uvnitř v teple blokuje osmnáct hodin, ale co kdyby to zařízení uložili venku? Jak dlouho?"

Huang byl skoro schovaný za laptopy, satelitními telefony, přenosnými GPS a georadary, dalekohledy a hromadou dalšího vybavení, vršícího se na stole. „Baterky si v extrémním chladu nevedou moc dobře. Může to být třeba jen šest hodin, pane."

„Ale zablokuje všechna frekvenční pásma?"

„Všechna, co Hope využívá." Huang se podíval na monitory a poškrábal si vyholenou hlavu. „Pane, zdá se, že blokování nefunguje."

„Proč?" zeptal se Robert naprosto klidným hlasem.

„Ještě nevím, pane. Baterie může být vyjmutá, nebo je vybitá." Huang se nervózně podíval na velitele. „Pracuju na tom, pane."

Robert zavolal vysílačkou Weiovi. „Kapitáne Oatesi, víte jistě, že je dítě vzhůru? Potvrďte."

Wei potvrdil, že je.

„Dítě se zdá být mrtvé," sdělil mu Robert. „Nechte jednoho ze svých mužů na hlídce. Pokud z Hope odjede pátrací četa, dejte mi vědět."

„Ano, pane.“

Robert se obrátil na Huanga. „Kdyby šlo o baterku, jak to vyřešíme?“

„Někdo musí najít blokovací zařízení a baterku vyměnit, což znamená vniknout na stanici.“

„Je na čase vyžádat si službičku.“

ZBÝVÁ 5 DNÍ A 29 MINUT

5. březen, 11:31 (UTC-07)

Luke zamrkal, husté černé řasy zmírnily štípání soli. V nafukovacím gumovém člunu značky Zodiac pro dvanáct osob se mu dařilo vyhýbat se ledovým krám a rozumnou rychlostí se přiblížit k tísnivě působícímu ostrovu Whalers Island.

Ostrov kruhového tvaru tvořil vulkanický kráter, asfaltově šedé skalní útesy a mezi nimi ponuré pláže s černým sopečným pískem. Luke si ve změti ledovců a jejich úlomků všiml něčeho červeného. Zamžoural do tmavé dálky; musel to být *Professor Basov*. Tahle turistická loď každou sezonu odplouvala jako poslední a obvykle na jednu noc zakotvila ve skrytém přístavu ostrova. Kvůli ptačí chřipce se tentokrát zjevně držela v bezpečné vzdálenosti. Luke ve skutečnosti doufal, že tady *Basov* bude a že se mu naskytne šance prohodit pár slov s kamarádem Vitalijem Juškovem. Otřel si rukou v rukavici sluneční brýle a nasadil je zpátky do větrem ošlehaného obličeje. Tubs seděl na baňatém okraji lodi, jednou rukou svíral lano a radostně se zubil.

Luke zvýšil otáčky motoru a zapřel se v proudícím vzduchu s jednou nohou vpředu, aby udržel rovnováhu. Mraky se prodralo slunce a ponořená část plovoucího ledu velikosti kamionu se v jeho paprscích rozzářila oslnivě tyrkysovou modří. Na ledové kře se slunil třímetrový tuleň leopardí. Jeho tlama, tak

široká, že by se do ní vešla Lukova hlava, vypadala jako strnulá v permanentním Jokerově úsměvu od ucha k uchu.

Tubs na něj ukázal. „Podívej na toho macka."

„Jsou i větší," křikl Luke. „Samice dosahují až čtyř metrů."

Tuleň, ve vodě elegantní a rychlý, se odštrachal ke kraji ledu a vklouzl do moře.

Když obeplouvali ledovec vysoký jako třípatrový dům a tvarem připomínající promáčknutou čajovou konvici, ukázal se jim převážně bílý *Professor Basov*. Luke teď zřetelně viděl pestře natřený komín – se střídajícími se vodorovnými pruhy v červené, modré a černé barvě – a křiklavě červené záchranné čluny, vyzvednuté nad horní palubu. Pětipatrový ledoborec s rezavými skvrnami dole na přídi, jako by mu tekla krev z nosu, tady kotvil. Luke rozpoznal na palubách malé figurky turistů, kteří se kochali nádherným výhledem.

Blížili se k lodi a Luke uviděl Vitalije Juškova, opřeného na zádi o zábradlí. Rus s postavou zápasníka měl na sobě modré montérky, z nichž trčel mohutný krk a hlava s krátce ostříhanými hnědými vlasy. Navzdory chladu se nechránil čepicí ani rukavicemi. Dokouřil cigaretu, hodil nedopalek na palubu, zašlápl ho holínkami flekatými od soli a odkopl do moře.

Jen co se Luke ocitl dost blízko, zahulákal: „Hej! Přestaň tu dělat nepořádek, prevíte!"

Vitalij se neuráčil odpovědět. Ani nepohnul hlavou, ale přece jen musel stočit pohled jejich směrem, protože se napřímil a zamával robustními pažemi. Luke taky mávl a požádal obousměrnou vysílačkou o svolení vstoupit na loď. Když k nim spustili lodní můstek a Zodiac byl pevně uvázán, Luke a Tubs prošli na palubu, ale nejdřív vkročili do mělkého bazénku s dezinfekcí, aby zabránili případnému šíření infekčních chorob.

Vitalij rozevřel zeširoka náruč a pevně Luka objal. „Příteli, rád tě vidím."

Po krátkém objetí Luka odstrčil. „Neseš mi dárek?" zeptal se, paže zkřížené přes široký hrudník.

„Cože? Abys mohl ještě víc znečišťovat oceán?“ zasmál se Luke. „Proč bych to dělal?“ Rozevřel zip větruodolné bundy a vytáhl z vnitřní kapsy balíček cigaret. „Ale jestli si chceš ničit zdraví, kdo jsem, abych ti v tom bránil?“ zažertoval a hodil je Vitalijovi.

„Ha,“ řekl Vitalij, jako by celou tu dobu věděl, že je má Luke někde schované. Zastrčil cigarety do kapsy v montérkách a upřel safírově modré oči na Tubse.

„Tohle je Tubs, nejlepší staniční kuchař jakého jsem kdy znal. Umí opravdu vařit,“ prohlásil Luke. „Tubsi, to je můj dobrý kamarád Vitalij Juškov. Jednou jsem na téhle lodi dělal průvodce. Nebýt Vitalije, skočil bych tehdy přes palubu.“ Luke vzhlédl k turistům, kteří je pozorovali, vděčný, že jim nemusí být k dispozici.

„Jestli jsi kamarád tohohle čahouna, jsi i můj kámoš,“ řekl Vitalij a objal Tubse, který se z jeho náruče vyprostil, jen co usoudil, že už může, aniž by Rusa urazil. Objímání mezi muži mu nebylo příjemné.

Příjezd dvou cizinců upoutal pozornost několika hostů. Postávali opodál a něco si šeptali v různých jazycích. Protože se ruská posádka s turisty nebratříčkovala, přihlížející udržovali zdvořilou vzdálenost.

„Proč jste přijeli?“ zeptal se Vitalij.

Luke se usmál. Vitalij mluvil vždycky zpříma. „Chtěl jsem se podívat na Whalers a promluvit s Charliem, chlápkem od nás, který dohlíží na karanténu. Zeptat se, jak to jde,“ řekl a vykročil k pravoboku. Vitalij a Tubs ho následovali.

„Na ostrov nemůžeme,“ řekl Vitalij. „Kvůli ptačí chřipce. Turisti nemají radost.“

Luke přikývl a zkusil Charlieho zavolat vysílačkou. Neohlásil se. Luke se zamračil. „Asi je mimo dosah. Zkusím to později.“ Podíval se na Vitalije. „Dáme si kafe?“

„Jasně.“

„Pořád chutná jak odlakovač?“

„Hůř. Vezmu vás nejdřív ke kapitánovi.“